

РЕШЕНИЕ

№ 9533

гр. София, 21.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 04.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **4086** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.165 от Закона за министерството на вътрешните работи, вр. чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба, подадена от С. И. Ц. срещу заповед № 8121з-4117/29.3.2024 г. на министъра на вътрешните работи, с което е заповядано на основание чл. 83, ал. 1 и ал. 2 ЗДСл. да изпълнява временно длъжността директор в „Звено подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР към „Ръководството на МВР“.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна. По отношение на нея е възникнало служебно правоотношение, за конкретна длъжност – директор на дирекция „Български документи за самоличност“, за точно определено място на изпълнение на службата. Еностранното изменение на елементите на правоотношението без съгласие на страните по принцип е допустимо чрез института на преместване.

Твърди, че заповедта е постановена в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК доколкото липсват фактически основания за издаването ѝ, а е посочена единствено „служебна необходимост“.

Заповедта е издадена при съществени нарушения на процесуалните правила. Доколкото липсват мотиви за издаване на заповедта, вкл. и фактите, които са послужили кат основание а издаването, то жалбоподателката не може да организира защитата си. Не ѝ е дадена възможност да прегледа преписката и да изрази становище, като не са посочени обстоятелства, които да дерогират това задължение на

административния орган по чл. 34, ал. 1, 2 и 3 АПК. Не е спазен и чл. 35 АПК, предвиждащ задължението на административния орган да изясни фактичката обстановка преди постановяване на крайния акт.

Заповедта е издадена в противоречие с материалноправаната норма на чл. 83, ал. 1 ЗДСл. доколкото нормата изисква преместването поради служебна необходимост да се извършва „в същата администрация“. Жалбоподателката като директор на дирекция „Български документи за самоличност“ е била в Специализираната администрация съгласно чл. 11, ал. 1, т. 1 от Правилника за устройство и дейността на МВР. С оспорената заповед е преместена в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“, което доколкото не е сред основните структури на министерството съгласно изчерпателно посочените в чл. 37, ал. 1 от ЗМВР, нито е създадено с правилника по чл. 37, ал. 3 ЗМВР, то следва да се приеме, че не е специализираната администрация.

Твърди, че не е била налице и служебна необходимост за преместване доколкото за да е налице такава, трябва да е установена необходимост от допълнителни служители на мястото, на което е преместена, както и да се установи необходимост точно жалбоподателката да се премести с оглед нейната квалификация и опит, каквито предпоставки не съществуват.

Заповедта е постановена и в несъответствие с целта на закона, а в случая е издадена с цел да бъде персонално отстранена.

Ответникът – министърът на вътрешните работи, оспорва твърденията по жалбата. Твърди, че е недопустима предвид това, че впоследствие служебното правоотношение е прекратено. Евентуално твърди, че не основателна. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претенцията на жалбоподателя за разноски – адвокатско възнаграждение.

СГП считане взе становище по делото.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е заемала длъжността директор на дирекция „Български документи за самоличност“, МВР към датата на постановяване на оспорената заповед – 29.3.2024 г.

Впоследствие, видно от заповед № 8121К-8193/14.5.20254 г., е прекратено служебното правоотношение на основание чл. 107а, ал. 1 и чл. 108 ЗДСл., считано от 14.5.2024 г.

С оспорената заповед - № 8121з-4117/29.3.2024 г. на министъра на вътрешните работи, на основание чл. 83, ал. 1 и ал. 2 ЗДСл., С. И. Ц. е преместена да изпълнява временно длъжността директор в „Звено подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР към „Ръководството на МВР“, считано от датата на встъпване на длъжност.

В мотивите на заповедта е посочено, че е издадена „За ефективно изпълнение на една от основните задачи на служителите в звеното за разработване на политики, концепции, планове, програми и други документи, свързани с основните дейности които МВР изпълнява по закон, събиране, обобщаване и анализиране на информация, свързана с изпълнение на поставените задачи и изготвяне на справки, становища, мнения, предложения и др. по въпроси от своята компетентност и подпомагане на министъра на вътрешните работи и заместник-министрите при вземане на решения съобразно разпоредбите на действащите нормативни актове, на основание чл. 83, ал. 1 и ал. 2 ЗДСл.“.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта, срещу подлежащ на оспорване акт, поради което е процесуално допустима.

Основателни са твърденията в жалбата, че тъй като в заповедта липсват указания пред кой орган и в какъв срок може да бъде оспорен, приложение следва да намери чл. 140, ал. 1 АПК.

На следващо място, жалбоподателката има правен интерес от оспорването на заповедта, макар и впоследствие служебното правоотношение да е прекратено. Този извод следва да се направи като се вземат предвид разясненията, дадени в тълкувателно решение № 3, постановено по т.д. № 1/2012 г. на ВАС. В това решение се прави разграничение между правен интерес в по-широк смисъл, като е посочено че той ще е налице „когато с оглед правната сигурност и силата на пресъдено нещо, каквато съдебният акт несъмнено има – се прогласи *erga omnes* какви са правните последици.....Интересът на оспорващия е мотивиран и имплицитно свързан с правото му да може да изисква от всички участници в правния оборот да се съобразят с правноустановеното в съответно съдебно решение.

Такъв интерес за оспорващия е налице, ако без това оспорване не би могъл да защити своите права и законни интереси, ако искането за прогласяване на нищожност е абсолютно необходим и единствен процесуален способ за правната му защита с оглед избягване на неблагоприятни правни последици.

С други думи, правният интерес от обявяването на нищожността се състои в промяна в правното положение на заинтересувания, което настъпва в резултат от обявяването на нищожността.

Процесуалноправният интерес е инструментът за защита на засегнатите права и интереси, представляващи същността на материалноправния интерес, и съотношението е като средство към цел. Това е причината за изискването той да е налице към момента на оспорването - подаване на жалбата или искането за обявяване на нищожност. Процесуалноправният интерес е положителна процесуална предпоставка, от категорията на абсолютните.“

Оспорената заповед е издадена от компетентен за това орган – министърът на вътрешните работи съгласно чл. 158, т. 4 и 5 ЗМВР.

Спазени са установената писмена форма по чл.59 АПК, но не и изискванията относно и съдържание за издаване на административен акт. И по-специално, съдът намира, че не са изпълнени изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК относно мотивирането ѝ. В заповедта не се съдържат конкретни фактически основания, поради които е прието, че тя следва да бъде издадена. Тя не препраща към друг документ, който може да послужи като мотив за издаване на административния акт.

Не е спазен и чл. 14, ал. 2 от Наредба № 8121з-310/17 юли 2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, предвиждащ че при временно преназначаване в случаите на служебна необходимост, тя се мотивира в заповедта по ал. 1.

Предвид липсата на мотиви в заповедта, а и такива нито се изложиха впоследствие, нито са ангажирани доказателства в тази насока, следва да се приеме, че за

жалбоподателя не е възможно нито да разбере поради какво е преместена на друга служба, нито да се защити срещу това преместване.

Независимо от горните пороци, следва да се посочи, че оспорената заповед е мотивирана от „служебна необходимост“, както и нормата на чл. 83, ал. 1 и 2 ЗДСл., предвиждащи правната възможност за преместване в същата администрация поради „служебна необходимост“. Както бе посочено не са изложени твърдения, нито са ангажирани доказателства, обосноваващи факти, от които да може да се направи извод за наличие на такава.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че жалбата е основателна, а оспорената заповед следва да бъде отменена.

По разноските. С оглед изхода на делото ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 1 АПК разноски в размер на 10 лв. държавна такса и 850 лв. – адвокатско възнаграждение. Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение. То, на първо място, е определено към минимума съгласно Наредба № 1 за минималните размери за адвокатските възнаграждения. На следващо място, е съответно на както на фактическата и правна сложност на делото, така и на извършените процесуални действия от процесуалния представител на жалбоподателя: от изготвяне на искова молба, през активно участие в съдебни заседания, така и до изготвяне на писмени бележки.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 АПК, настоящия съдебен състав на Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ, по жалбата на С. И. Ц., ЕГН [ЕГН], заповед № 8121з-4117/29.3.2024 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 83, ал. 1 и ал. 2 ЗДСл. е преместена да изпълнява временно длъжността директор в „Звено подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР към „Ръководството на МВР“.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи **ДА ЗАПЛАТИ** на С. И. Ц., ЕГН [ЕГН] сумата от 860 лв. разноски.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.